د هدف د جریدې له نشراتو څخه

پیغور

Download from:aghalibrary.com

محمد زمان «مزمل»

نهاد کابلي

اهـــدا ء

دسپيني خبري خاوند ته چي
دتوريدلو ظالمـانو دخو نړيو
ستر گو په تو فان كي بياهم
دحـــق خـــوا نـــه پـــريـــږدي

محترما : السلام عليكم ورحمت الله و بركاته !

شعرونه دير دقدروړدي صرف لوه نيم بيتونه مي نښنه کړي چه ځما له نظره دسيلاب خلاف وه بله داچه ځيني پکښي بالکل په ځينو اشخاصو صريحه حمله وه چه شعري ذ و ق ته ئي صد مه رسولي ده خو حقيقت دادي چه زمونږ دتصور څخه تاسي لوړ ښکاره شوي ياست خداي مو موفق لره احترام .

مولوي صاحب محمد يونس (خالص)

د شلخي ټوپك په شان دي پاتي وکړه
بـــازاري آشنا دلبند د هياهوي شوي
تـــا شهـيــد او د هغه يتيم ته شا کړه
په مزه د اقتدار چی کله پوي شوي
مـــا پــه تــا د ســمــرقند غچ اخستلو
ياره ته چی د اندخوي وي د اندخوي شوي
هند ته ما درېسي پل د احمد واخست
په نفاق کي خاصدار د وچ شاجوي شوي
څــه دعــوي بــه د بــوبکر د عمر کړي
خپل عمل ته دي نن گوره د چا زوي شوي
راســره چــی کــومي هيلي د اسلام وي
د جفا په اور دي سوزنده الوي شوي
ستــا نظــر کـي د شهيد ويني بي قدره
لکه اوښکي د يتيم په خاوره توي شوي
پـت او پـــاس بــه د مــلــت په تا څه ساتم
ته پخپله د دي لاري غـــل غـــدوي شوي

زما عهد

خدايه هله به د ژوند په خوږو ښاد شم
چي واصل د شـــهـــادت په لوړمراد شم
ما دنفس د بندگي وزغوره خـــدايه !
چـي د ټـولـو غـــلامـيـونه آزاد شم

د ملت نه دا بلا وتړي

چې ملت جوړ شي نو دمخه ټول «انا» وتړي
«انا» ملت خوري د ملت نه دا بلا وتړي

«وحدت» «انا» دواړه یو ځاي سره ټولیږي کله
چې سره یو شیه! ټول یو شیه! خودخوا وتړي

تاج د مشرۍ په ولسو کې په یوه جوړیږي
چې سر مو نشته نو د سرپکړۍ، تر ملا وتړي

چې مې تر شا نوي ملت خدايؤ ازاد مکړه هیڅ
چې وائي هسي د بیعت لاس ئې تر شا وتړي

پرته له ځانه چې ملت کې بل سړي نه ویني
هغه له خلکو نه هماغسي جلا وتړي

چې ته واي ته ئې زه وایم ته ئې کار د دواړو جوړ دی
چې وائی زه یم خوله د هسي ناروا وتړي

کربان له مشره چې د کام ځیني مشري کربان کړي
چې کام د ځان کربانوي ټول خوا په خوا وتړي

د چا زوي شوي؟؟؟

لوي مي کړي لوئي را مکړي دا متل دي
که ته لوي شوي د اسلام په غیرت کې لوي شړي

دا ونه کړي چي طاغوت سره پخلا شم

او که نه د طاغوت مخکي به برباد شم

جادوگر د اقتدار ته مي مه سپاره

داسي نه چي پرده پوښ د کوم شداد شم

شهرت نه غواړمه ربه ته خو وکړي

چي نوم ورکي سپاهي ددي جهاد شم

به کرږ وږو صفو کي مي زړه تنګ دي

موږ به کله په خوږو د اتحاد شم

دا مي عهد دي مولا خو ته مي پاله

د ظالم سره به تير تر خپل مفاد شم

پيښور سنبله ۱۳۶۳

پنا غواړي دوزخيان زمونږ

چې وعــدې يې د ډوډۍ پــرون کــولــې
په پټه کې غنم سوزي نن روسان زمونږ
چې د کــور او د کــالــيو ټيکــدار وو
هغـو کــور کــړ په بمونو باندې وران زمــونږ
نــور د ښــه ګاونــډ د لاپــو به ئي څه وايم
په دوستي دوستي ئې لوټ کړ دين ايمان زمونږ
نور مې څــه پوښتې د روس لــه ظلم زوره!
پــه بــرچــو بــاندې قلم کړل ماشومان زمونږ
هــر څــه وائې ګــوه‍ِ نــوم د کمون مــه اخلــه
چه په کانګو بـاندې سټي شو وجدان زمــونږ
چې ئي نن په کابل وينې کمون ندې جهنم دې
تــر پنا غــواړي سل ځلــه دوزخيان زمــونږ

بسم الله الرحمن الرحیم

زه دی خوروورو پانویاندی پدی خاطرمقدمه نه لیکم چی دا دشعریوه مجموعه ده ماته که شعر په فنی او تاریخی لحاظ ډیرارزښت هم لری ولی خدای شته چی زما انګیرینی ددی یوډوری هم دومره پیوند نلری چی ددی مجموعی لوستونکی فکروکړی چی پدی رساله کی به څه وی او هغوی به ددی محدودو پاڼو په هنداره کی یو نیمه خوا او نامراد شاعر پیدا او وپیژنی بلکی خبره ددی هم ډیره ژوره ولی پخپل وارډیره سرسیرنده ده هغه داچی ددی مجموعی لوستونکی فقط دو مره پوه شی چی دافغانستان دتاریخ پدی ویاړمن اوخوږمن پړاو کی دلیکو نکی فکری اوذهنی مشغولااو دهغی جهت اولوری څه و؟ بیاراته لکه دخپلو زخمی احساساتو دامهمه نده چی ماخپل فکری انګیرینی دتعبیراوادب ددنیاګی په کوم موداومودل ترتیب کړی او پدی رابطه دل ستونکی نیوکی اودشاعر په رابطه دهغه پیرزوینی څه دی ؟

په هر صورت دغه رساله اوانګیرینی زما دضمیراو وجدان

بیا دانقلاب پدی ویاړمنه مرحله کی هغه بی الایشه او معصومانه انعکاس دی چی ماته دبل هر چانه قیمت لری او بیاداچی زما ماشوم (دتجربو نه گوښی) فهم اواعتماد او داسلام اووطن په رابطه زما انتخاب کړی ایډیال سره داسلام اووطن لویدلو دښمنانو اودهغه نه اوخوا د لیاری ملگروڅو مره دغلاو چل خبره په مخه کړی وه؟

دغه پټ زگیروی او ساړه او سیلی دی چی په د ی رساله کی زما دځپلی احساس او لوټ شوی اعتماد اندازه ښئ .

ښه اوبد ددی (پیغور)ماپوری مربوط دی اوزه هم ددی جهاد او مقلومت دابتدائی او کمکیو کړیو پوری.

نو ځکه دلو ستونکی څخه هیله من یم چی په قضاوت کی لکه زما دشعری انگیرنوپه ډول داحتیاط او مراعات جانب په آسانئ پری نږدی .

په پای کی باید ووایم چی د(پیغور) مجموعه پوره یو کال داتحاد او څلور کاله دحزب په فر هنگی کی دسانسورسورانتظاروخوړله ، دپاتی او اوراقوپه دفتر کی ضائع شوی برخی می ددی ځای او هغه ځای نه را پیدا ترڅو دورکړی پیغورپه یاد یاد پاتی شی

البته دیادونی وړده چی ددی مجموعی یوه برخه دهدف دجریدی لخواپه نشررسیدلی اوځنی نورمی پدی وروستیوورځوکی ورزیات کړل.

(مزمل)

د لطف انتخاب

چـــي انسان دي زه دلطف ا نتخاب کړم
دنعمت به دي په کو مه خـوله حساب کړم
تـــابهـتر مقـــام دواړومــــاتــــه را کړ
زه عــــاجـــزدي دملــکو هـم رکاب کړم
کائنات دي په خدمـت زما کـــي راکـړل
زه لائق چـــي دي دعـــجزدمـحراب کړم
سيــــادت ددي نـــړي ماتـــه تـکـــيه شـــو
دمشرۍ په امتحان چي دي کامـياب کړم
نااشنا محيط دځــــان سره اشـبـــناکړم
وابســـته چـــي دي دمــــهر په تـناب کـړم
هــــله پـــوه شـــوم په اسرارودخلقت چي
تـــابـــسيا په معـــرفت دخـپل جـــناب کړم
چي دي کور تـــه وبلـــــلم وردي خلاص کړ
څه حاجـت دي چـي دبـل دردق الباب کړم

اوس دلاس غوټې په خولې شم خلاصولې
چــې خاونــد دې دخــبرو دخطاب کړم
بې له تـا به مــې ســر تيتې نه شي هيچاته
په شـعورد معـرفت چې دې سـيراب کړم
جنــازې داقـــتدارخـــود په اوږو وړم
چـــې اګـــاه دې پـه اسرارو دکتاب کړم
دادبل د بـې لـياري پـړه خـود پـه ماشـوه
دبهتـر امـت پـه نـوم چې دې بارياب کـړم
بـې ايمـــانه که پـه سـل دره بې آب شـــو
په ايمان دې لـــه همـــه ؤ نه پـه آب کـــړم

عــزام شــهـيد شـو

> داقطعه شعر مې دشهيد عبدالله اعزام په رابطه دهغه دمرګ دځورونکې خبر ورو ستنه چې زه «دکوه دامن » په استالف کې دقو ماندان صاحب بشير خان کره وم ويلی و .

دغمه تور، په ستر ګو سرو چې ژړيده به مدام
دستا په څندومې شفق هغه ماښام شهـيد شو
چې هر سبا دمجا هـد افغـان غوږو تـه رسيد
پـــه نيمه لار دفلسطين هغه سلام شهيد شو
چې دتکبير په ځرك ئې ستا و طن و طن ګڼلو
آ،مروردفلســطين دستا پــه بام شهـــــيد شو
چې څنګ نی فتحی ئی ستا دستر ګوخوب وړی ؤ
افغانه ستا په غم شريك هغه نارام شهيد شو
په وړی نس چې به ئی نفلو نه ستادفتحی کول
نن دجهاد آ تړی کام ستـــړی قيـــام شهـــيد شو

وی چی دسرواښانو مـــخ دی دحـرم و نیوه

ستا شاباسی ته دحجاز هغه پیغام شهید شو

چی داسلام په دردو غم هردم شهید غوندی ژ

هغه خواخوږی مسافر زوی داسلام شهـــید شو

چی دمظلوم افغان په څنګ ئی ټول عرب ټولول

بیت العرب کی داخلاص هغه مقام شهـــید شو

چی مړه قو مونه ئی پارول ستا دهمت په کیسو

هغه (جهاد) هغه (لهیـــب) هغه نظام شهید شو

دقدس فوځ به دکابل په فاتحینوروزم

په زړه خوږمن حامی ددی طرحی مرام شهید شو

خدایه غازیان به دبطحادچا په غر تو لیږی ؟

منبر خالی شو دعر بو لـــوی امام شهـــید شو

نور به دی څـــه سردردو مه مجـاهد ورورکیه !

دموره زیات په تازړه سواند هغه عزام شهید شو

سره داړه ماران

داچې له جنګه خلك کو کاري وهي
مړي پراتـه دي وينـې داري وهي
داپه کابل او کمـپو چپاکـي ګوره
دسره ستم څنـي بغـاري و هي
دچانه تاو کاندي ازغـن سيـمو نـه
لـکه حيـوان دچـانه باري و هي
داړه مـاران دکـريملين دي آشـنا
داچـي کـورونه دچـالاري وهي

ته دی تل وی زما ملته

تــــه دی تل وی زمـــا مـلته دځامـنو یـاددی تل وی
چی په مرگ ئی راژوندی کړو دادمړنو یاددی تل وی
په ســـحردآزادی کی چی مخو نـــه جـل و بـل کا
دابه وایو په سنگـر کی دگــردجنـو یاددی تل وی
چه سباپه باغ وراغ وم کله بیل او کـله لـوروی
تا به هیر نکړم ته پکه دخپو نو یاددی تل وی
زه ئی هنداو خلیج څه کړم جار دخپلو هسکو غرونو
چی دښمن پکی حصار شو دلنو یاددی تــــل وی
لور په لاس چی د لته هلته دټانکونو مخ ته لاړل
دداهســی تهـر مانو قــهر جنــو یــاددی تل وی
چی دخپل کلی او کور شم په مسجد او هد یره کی
په خلاص کومی به ناری کړم سره کفنو یاددی تل وی
کورخیمه، باغ بیابان شو،کورپه شاپنجاب کی گرځی
دهجـرت داسـکیرلو بـــی و طنـویاددی تــل وی

پلارنی مړ، ورور ئی شهید هم دبندی څوی پای وازی کا

دادغـــم پـــــه لمبه سـوېو، لوغړنو یـــاددی تـــل وی

په کلاکی ئی ویاله وه دونډوکی پسې میل څی

لمروهلو بادڅپلو کرغـیړنـــو یــاددی تــل وی

دجلادلښتو لغتو ته ئی آخ دخولی و نه اوت

دزندان دځپل شوېو دځر مـــنویاددی تل وی

دابی پلاره غاټو لان می که داوښکوپه باران کی

سباګوره چیری ګل شول داوښکلنو یاددی تل وی

داد ین او ځدای دپاره چی خواره په هردیار شول

ددی تورو لمرو هـلو کـر غیـړنو یـاددی تــل وی

ننګیالی ددین په ننګ چی دهرڅه نه بی نواشول

دهجرت داسکیرلــــو بی و طنـــو یـاددی تل وی

او سیلي او او ښکی ګالی سپیره سریتیم زماچی

په زړګی باندی ښادمن کادخوړلنو یاددی تل وی

دغازیانو په صحراکی

داقطعه شعر می ننگر هار ته په لو مړی سفر کی چی په هغه وخت کی زما دژوند تر ټولو نژدی ملګری شهید ادم خان او شهید رسول خان په شهادت رسیدلی ؤویلی ؤ.

دغـازیـانو پـه صحراکـی
داسی لیری شان میره وه
دتورغر په کینه خواکی
لرو بر په کی پیـره وه
لرو برخو ر ننـکر هـارؤ
دجهـاد پـکی دیره وه
دزیړان ګندو په شاکـی
دویـاړونـو تـذکره وه
د تورغرپه کینه غـیرګی

داخـــادي مود ښـــادي شه
چـــي په ســـرمـــــو دي ولاړي

* * *

تاسي سر کيښوده سر شوي
په خدمت دخپل ددين کي
دابـــري مـــو مـــبارك شه
اوس به ګرځي په علين کي
شهـــامت او شـــجاعت مو
نه ځائيري دي عرين کي (۱)
تاريـــخ فـــخر کاچـــي نومئي
ستاسي ليك شو په جبين کي
راته وائـــي څه مـــوكـــم دي ؟
دعظمـــت پدي کبـــين کـــي

د پــاك زرو هـــديـره وه

* * *

زمکي لاانــدي باوروکــړه

درنااونورپــه شپــول کي

لاهمـاغه مست غازيـان ؤ

راتول شــوي يو کهول کي

چاسپيري څپلي پښــووي

څوك ؤخپښ پخپل پکول کي

تا بـــه وي مجـاهد ين دي

دمه شو ي په کوم قول کي

* * *

چه زانــگو ئي دجــــهادوه

زنـــگو لي ننـــگر هـار کي

په تورغراو په سپين غر کي

په سره رود اوچـپر هار کي

چي هيبت ئي جلال کــوټ ؤ

رانــيو لـــي پـــه کنـــارکي

هـــغه واړه اتــلان چـــي

ک يملـــين وه تري په دارکي

سره تهول دلتــــه جــــر گه ؤ
دبرمــــو نــــو په مــــزاركــي
* * *
نــــه پــــو هيــوم هلته څه وه
هــــرڅه وخــو بــــل جهان ؤ
تهول گروپ دلتـــــه د يــــره وه
هم معاون هــــــم قوماندان ؤ
دلتـــــه لوړهـــــــمت ويــــده ؤ
پــــروت پخپـــــــله ادم خان ؤ
دي خــــوا ،بــــي ريا غــــــــازي
رسول خان مــــــرد ميــــدان ؤ
* * *
ماويــــــل ورته مــــــــــلگروا
مــــونزيو پاتـــــي تاسي ولاړي!
نــــيــــك نصيـــــبونن په تاســو
دي آبــــــــادي دِغــــه ش[illegible]
مو نږته پاتـــي په ميراث شوي
ددي ملـــــك وراني و يجـــاړي
تاســـي لاړي آتـــــل پــــاتـــي
دنيــــاگي ته هســـــكي غــــاړي

زمــا عهد

خدایـــه هله به دژوند په خوږوښادشم
چې واصل دشهـادت په لوړ مـرادشم
ماد نفس دبنـد گی وژغوره خـدایـه !
چـې دتـهـولو غـــلامـیونه آزادشـم
داونه کړی چی طاغوت سـره پخلاشم
اوکه نه دطاغوت مخکی به برباد شـم
جادو گر داقتـدار تـه مـی مه سپـاره
داسی نه چی پرده پوښ دکوم شدادشم
شهـرت نه غوارمـه ربه ته خـوو کړی
چی نوم ورکی سپـاهی ددی جهـاد شم
په کړو وړوصفو کی می زړه تنــگ دی
مـو ربه کـــله پـه خوږوداتحـادشم
دامی عهـــددی مولا خوته مـی پالـه
وظـالم سره به تیر تر خــپل مفـادشم

پیښور سنبله ۱۳۶۳

فناغواړی دوزخیان زمونږ

چی وعدی ئی دهودی پرون کولی
په پټی کی غنم سوزی نن رو سان زمونږ
چـــی دکـــوراو دکـــالیـــو ټیـــکدارۀ
هغو کورکړ په بمو نویاندی وران زمونږ
نوردبنه گاوندلاپو به ئی څه وایم؟
په دوستی دو ستی ئی لوټ کړدین ایمان زمونږ
نورمی څه پو بنتی دروس له ظلم زوره!
په برچو باندی قلم کړل ماشو مان زمونږ
هر څه وائی گوره نوم دکمون مه اخله
چی په کانگو باندی سترړی شو وجدان زمونږ
چی ئی نن په کابل وینی کمون ندی جهنم دی
تری فنا غواړی سل ځله دوزخیان زمونږ

دبیلتون پو ښتنه مه کوی

زرجلسی می نغدی دلته هلته مشوری کوی
کارئی گډوډی ده دپریکون پو ښتنه مه کوی
یو لك تماسونو می کو نجونه هم لاستـــړی کـړل
وران به داتنظیم کړی دملسون پو ښتنه مه کوی
شمیر دتنظیموکه غواړی ورشی مروروته
مـانه دااحـزابو د لنـــگون پـــو ښتنه مکوی
پریکړی فیصلی می پسپسکو ته سلام کوی
مانـــه په جلسو کی دگډون پو ښتنه مه کوی
دلته دو لتونه ثرو تو نه لاس په لاس گرځی
زمکی پـیژندلی دقـــارون پو ښتنه مه کـــوی
ورکړه لړ باورچی بی له تابه ثوك رهبر نکړم
نور بیاددننه او دبیـــرون پو ښتنه مه کوی

لس لری نفره وائی لــــس واړه معـــاش لری

شـــکراتحاددی دبیـــلتون پو ښتـــنه مه کوی

وائی په کو ته کی چی زمونږ خبر همدغه ده

هر څه می چه وویل دصـــالون پو ښتنه مکوی

غټ بالبنت ترسر کړی دلته شپه دتنظیمونوده

غواړی چی تنظیم دسبائون پو ښتنه مه کوی

ډیر می امیران دی هریوډیر اوچت مقام لری

گوره په هغـــوی کی دمادون پو ښتنه مه کوی

وائی سل په سلو کی خالص اسلام به پری نړدم

مانه دوحدت او پیو ستون پو ښتنه مه کوی

بل وائی راتـهول شی تبنتیـدلو عیاشانو ټول

خرڅ کړی داملت نوردپاڅون پو ښتنه مکوی

بل وائی تنظیم زمادژوندپو له پتهی ده اوس

ماأوگـورنی نه مـی دبرخو دویشـون پو ښتنه مه کوی

دامی دخپلو انو دمه ځای دی پکی یوبسیا

مونږنه درمی اوهم دشپون پو ښتنه مه کوی

خندوی به خلك په ځان وایه ترکومه

لاندی قطعه شعر می په پیښور کی دجهاد پر ضد دولی خان دسپکو سپورو په ار تباط د۱۳٦۵ کال په اسد کی ویلی ؤ.

خانه! ئی به داسی خان وایه تر کومه
شپیـــلوی به خوار پټان وایه تر کومه
داسی سل رنګو کی رنګ ګرځی په څه ته
پټهــوی به داســــی ځان وایه تر کومه
هم ئی وژنی هم یی کنځی داڅه حال دی ؟
تخنوی می قاتلان وایه تر کومه
دپښتو ترنامه لاندی روسان پالی
غولوی به افغانان وایه تر کومه
پښتانه چی ئی رو سان په ظلم وژنی
هڅوی به پری رو سان وایه تر کومه

دخانی او سروجندو سره تضادوی

غولوی به ته خپل ځان وایه تر کومه

دپښتو شمله دی خرڅه کړه بې ننګه

تړی سر په سره الوان وایه تر کومه

زه خو بیاهم مسلمان پښتون میلمه کړم

ته کنځی می په دی خوان وایه تر کو مه

کله وائی په کابل کی کراری ده

پټ سکوندی می یتیمان وایه تر کومه

کله وائی جنګ دروس او امریکاده

سپکوی به میرویس خان وایه ترکومه

کله څاری ته خیبر وسروفوځوته

ورانوی به پاکستان وایه تر کومه

ماچی وژنی هغه ټانګ ته د لیری

ورشندی به سره ګلان وایه تر کومه

دادی څرنګه پښتواو هم خانی ده

خنـدوی به خلك په ځان وایه تر کومه

دانګریزپه شان به روس هم په ملامات کړم

سپینوی به سره روسان وایه ترکومه

چی پښتون وی دغلیم پلوی نه کا

ته به ژاړی غلیمان وایه ترکومه

خانه بس کړه نوردقوم سپکه مه غواړه

شرموی به خپل یاران وایه ترکومه

دببرك په یارانه روس پښیمان دی

ته ئی بولی جان جانان وایه تر کومه

داسی و گڼه چی روس ماتی خوړلی

وی به پاتی په میدان وایه تر کومه

راشه قوم سره ودریږه وخت لاشته ده

نه پو هیږی پخپل زیان وایه تر کومه

داسلام او دپښتو نه تښـتی ولی

څوروی به مسلمان وایه تر کومه

پیښبورا سد ۱۳٦٥

دادجم کیسه

لاندی توته شعر می دو لی خان کو کی خیل دبی هدفه
مقاو مت په رابطه دخیبر یانو دپاره ویلی ؤ.

مه می ویره وی اوس زره شوی ده دغم کیسه
سنه می په غمونو کی زده کړی ده دزغم کیسه
ډیر می ورته ووی چی کوپیار منزلته نه رسی
مړه شوه په فکروکی دادسم او دناسم کیسه
ډیر وغولیده خو بیچاره انسان غو لیږی لا
زوړشو داانسان خو زړه نشوه دآدم کیسه
پرون چی لاري بندی شوی دکوراوزه په بام ختم
خپله راروانه شوه دبام پسی دبم کیسه
وران شو لاورانیږی نن کابل او جنگ تړلی دی
ختم شول هرڅه خو نه ختمیږی دماتم کیسه

نه اخلی خیبر زمادځړیکو نه عبرت ولی
رو غو ته بی خو نده وی رښتیاچی دمرهم کیسه
گوره چی باورنه وی دجنگ خبری گرانی دی
دلته نه ځائیږی ددینار وددرهم کیسه
داهغه پیسی دی چی جگړی ته پکی وهی
هسی سادگانو ته ښکاریږی دحاتم کیسه
تښتی له بارانه ځی ناوی ته چی وچ پاتی شی
جوړ به بل کابل کادرته خلکه دادجم کیسه
بس ده چی کابل ئی په لمبو کی نن تنها سوزی
مه راوړی خیبرته دادخلق او د پر چم کیسه
جنگ ته وسیدل اوبیادقوم سره په کار نه دی
مړه شوه په کابل کی دتر کی دکرم کیسه
تاب دبقا نلری دلمر په پلو شو کی خود
شپی وه جوړه کړی په تیارو کی دشبنم کیسه

بو لهب پیژنی

ماته ئی وی چی بو لهب پیژنی ؟
ماوی په دی عصر کی ځان چی وینی
وی چی کیسه می دازغو کو له !
ماوی کرلی خپل ځو ځان چی وینی
وی چی عجیبـه زمانه غـونـدی وه
ماوی گټ مټ دغه دوران چی وینی
وی چی دکفر څوکیسی کو مه
ماوی سئی ده ستادژوند کیسه ده
وی د مکی دسر کشانو می وی
ماوی دستا دکوردخوندکیسه ده
وی چی بی رحمه زمانه غوندی وه
ماوی ددی وقت ظالمان چی وینـی
وی چی دکفرپه تیاره محیط کی
مـاوی خـبره ستادکـورده مـنی!
وی چی بو جهل .ولهب څه و کړل
[illegible]ری دذری راړو ځای [illegible]رده منی

وی چی آخرښنکه رسواغوندی شول

ماوی انجـــام لکه دځـــان چی وینی

وی چی دحق په وړاندی دمره عناد !

ماوی ځـــان دی پری د پاســـه گوره

وی عاقـــبـــت گوره دخپو ولویـــدل

ماوی انجام دی خـــپل خناسه گوره

وی چی دتـــورو ورځـــو تـــوریادونه !

ماوی تیاری دخپل وجدان چی وینی

وی چی دتیر عصـــر داحـــال گـــورمه

ټول تعصـــب او ټول ضـــلال گـــورمه

ماوی چی ستا ښیری اوکړوته گورم

پروت دتزو یر پری هغه جال گورمه

وی عاقبت خپلو لمـــبو کی و سول

وی می دا خپل آتشپـــشان چی وینی

مطلب اشنا

مړاوی ګل په لارکی پروت وه
دهر چاتتو څپلی
نه نښه وه نه مو سکاوه
دنظر نه وه لویدلی
نه بو ستان وه نه وږمه وه
په ګردو کی ړو غیدلی
نه دښانګی په سرناز وه
نه دچا په سر ټومبلی
هسی بل شانته د وران وه
دمرګونو کورته تلی
ماویل شهزاده ولی ؟

شولی داسی اسکیرلی
شهریار دګلستان وی !
دملیاردامید څلی
ته د څانګی دسرنازوی
دخوبانو نازولی
پرون باغ ته ،ننداری ته
درروان وه کوروکلی
چادلیری تماشاکړه
چاسپړمو ته وی نیولی
نن په لار کی هسی پروت ئی
لکه پروت وی خس وخلی
نه پو هیږم کبر جن وی !
دزوال وخت دی راغلی
او که سترګودفلك کی
نه ځائیری هر یو ښکلی
یادخوارملیارښیری دی
تائی پاس نه وه ساتلی
یادبل په سپکه خوښ وی

دتقدیر لاسورتلی

نه پو هیږم څه کیسه ده؟
ستاپه حال یم دردیدلی
دپتمنو بی پتی څه
داسی ډیـریم خـــوروړلی
مړاوی گل غوړاو سلگی شو
راته ویلی وخت ده تلی
مرکی او جرگی پریږده!
غوړاو غوږشه راته غلی
زما دی توری ورځ ته گوره
تور ماشام ئی شر مولی
داسی زمانه عبرت واخله
که عبرت شی اخستلی
چاچی لاس مطلب آشناته
یو ځل ورکړزړه ترلی
نوردی زما په څیر له ژونده
کرار کینی لاس منځلی
ماوی کټ مټ مړاوی گله

ستا په شــان دی کړیدلی
دافغان هغه نهضت چی
مونږ په وینو وه پـــاللی
چی هر چاته ئی لاس ورکړ
تری نه پـــری کـــړان ولی
صبر صبرمو په خدای شه
هم رحیم دی هم غبښـــتلی

مير غضب ته!

دادقهر ميرغضب ته
چې وهل او ټکول کا
دبدغونی زړه خاوند ته
چې ځپل اوهم وژل کا
دادسروسترګوښتن ته
چې دوينو اورول کا
دادکبر کاړه ښاخ ته
چې انسان ته سپك كتل كا
دچوکې مست ليونی ته
چې په ځان او هم پر بل کا

هغــه چاری کــه خبرشـــی
دژوند ون به لاس په سرشی
کــه ئــی ووينـــی يو ځــل ته
تــه اوتــر به زمـــا بتــرشی

وایم هغه په زړه ډك ته

چی نیولی لو ئی لیاری

څوك په غاښ چیچی له درده

په څو ځایه په څو واری

تری خوندی چی هیڅوك ندی

ټول ملت و هی کو کاری

دهر چاړزګی ده زخم

وهی وینی تری نه داری

بلاکو ندی ګوره ژاړی

څه به پو شتی زما وراری

که خبر زما په محشرشی

ته به هم په سلګو سرشی

دویر ونو شو ګـــــیره ده

دهر چا کره چـــــی ورشی

ځکه بیاوایم له سره

دادقهر میرغضب ته

چی کتاب لری دحقد

څو ك دی نه درځی مکتب ته

پرناحـــقه چـــی روان دی
هڅوی می اخــــو دب ته
کلــــمه چی دخــدای وائی
په همـــاغو نه ئی لــب ته
په زینـــــــه دکــــــکریو
رسوی چی ځان منصب ته

گــــوره نه چی در په درشی
پـــه گـــــرفت دالله ورشی
دهغـــــو چــــــی تـــاوژلی
لابـــترخاوری په ســرشـــی

چی امـــام دخلـــــکو نــــه ئی
دهــــمه ژگیــــــلمــــن ئــی
ځوک ئی کنــــځی ځوک وژنی
په خوله خام په زړه خوږمن ئی
ســــیال خلــك گنی کـــم ته
ته په تو لو کی یو مــــن ئی

چی دبل په مد حه سردی
دهمــــه ژته دښــمن ئی
ځکه خلك درنه څنګ کا
چی په هرڅه جګړمن ئی

دامت په کا رچی ورشی
هم امام هم ئی رهبرشی
نود ځان بند ګی پریده
چی په لاره دعمـــرشی

راشه نوی باب شروع کړه
دادتاج هوس ته شاکړه
دغه ورونه دی چی کنځی
ټول په مینه خواپه خواکړه
دادجاه ســـفردی پـــریده
په اسلام دی ځان ملاکړه
پادشاهی خدای لره ښائی
بنـــدویـــس دی دعقبـــاکړه

که خبرئی له خطرشی
نه کسرا نه به قیصرشی
ددوه کسو به دنیاکی
نه مرشد اونه رهبرشی

لوئی پریده سم بنده شه
ستا په شانی معتبر ډیر
هسی ولویدل په خاورو
آبد غونی زوروړ ډیر
نه مقام او نه ئی نام شته
لاړل هغه حیله گر ډیر
ته دنورونه څه زیات ئی
که دی زیات دی مرور ډیر

هغه ځای لره به ورشی
هم به داسی رنگ اوترشی
چی بی زوره مظلو مانو
سره یو شان برابرشی

د ملت خبري مکړي

په نامه ئي چي هرچاتجارت و کړ
دي ملت ته دملت خبري مکړي
دعزت په نوم ئي سل ځله ذليل کړ
وهغه ته نورد پت خبري مکړي
دجنت په تمه ئي سل دوزخه دل کړل
دي ملت ته دنعمت خبري مکړي
نابيره مو په سل ځا يو نوخرڅ کړ
نورهغه ته دحريت خبري مکړي
سل لويدلي ئي لانورپه اوږو خيژي
دي مظلوم ته دهمت خبري مکړي

روس چې سیل دکابل کا

دابرلـــین نـه دي کابـــل دي
رو سه فـــکر خیـــال بـــدل کا
خپي خپلي سڼ ئي زمونږوي
څـــوك چـــي زمونږآزارول کا
خداي ئي مخ زمونږپه خواکا
دمـرگ خـوا ته چي منزل کا
خو له ئي ماته سر ئي غوڅ شي
چي له مـــونږه ســـره چل کا
دلوئـــي ستوري ئي پریـــو ځي
دخنـــدا پـــه ځا ي ژړل کـــا
چـــي پـه کمـه را ته گـــوري
ننـــداري دخپـــل اجـــل کا
اوس دبـــل اســـتعمار وار دي
روس په کور مي چه غو بل کا
دانگلیس په حـــال به پوه شي
روس چي سیل دکابل کـــــا
عقرب ۱۳٦٤
پیښور

ګډوډي

ټول تر کستان سترګي په لاره وه چي ته به ورشي
ته پخپــل کـور بي ځـايـه اور دانـــــتقام و خوړي
ماوي کمون نه بـه سنګرغونــدي دفــترو نيسي
په نيمـــه لاره دګــډوډيــو تــور نظـــام و خوړي

لوي ئي مکري

په جـهان کي به وي داسي بختـور څوک
چي دشرمـخي ته او ځي په اشـر څو ک
دفسـاد مخه په عـذ ر نيـوه نـه شـي
داد جيـنـکي خولي کوي کله ادرڅـوک
دتسلـيم ذلـت تـه کـله چمتو کـيږي
چي شي گرم دخودي په تود سنـگرڅوک
لابه لو يـږي دقـــساد پـه کام کي خپله
چي و نکړي دطاغوت ســره ټکر څوک
دزور گو يو چي صـفت کا خـپله اوږشي
لوي ئي مکـړي چي لري دغه هنر څوک

په د مرګ تجاروبس کړي

په د مرګ تجارو بس کړي
نوربه ستړي وي په شمارهم
که د غم هم نو مره بس دي
که سوداوو که قمار هم
په ملت مورحم و کړي
کوري آه لري آزارهم
کریملین چې ئې سلامي کړه
رنګ ئې نظم شوشعار هم
سپکوي یارانو ولې ؟
هغه کیري او دستارهم
آ، اسلام چې و یه تاسي
کله مور او کله پلار هم
نن په مخ ستاسي ځیږخوري
یتیم په شان ګذار هم
داپه کوم لور چې روان ئې
نه اسلام شته نه یې لارهم
داپه ځان او هم په مونږه
خندوي ځله کفار هم
په در نو مخکښو بس کړي
کوږ عمل او کوږ ګفتار هم

پیل خبره داسلام وه
پای ئي ستاسي واکمني شوه
په خوله غږ دحبل الله ؤ
په عمل کي ځان ځاني شوه
څه وعدي دخلافت وي
آخر سپکه سلطاني شوه
کفر اسلام مو سره ګډ کړل
ضائع ټوله قرباني شوه
په کفارو کي خپل پالي
څه ورسته مسلماني شوه
به مخالف لوري روان ئي
خود بیړي مو طوفاني شوه
په پیري مو پار سا وروند
تقوي کمه له ځواني شوه
دجنت دوره په خوله کي
در ته پیسبه ستو ماني شوه
که همداسي مخکي دروهي
دین مو لاړاواعتبار هم
یه د مرګ تجارو بس کړي
نور به ستړي وي په شمارهم

نصیحت دعفو نړه آوري
په رتبه چې در نه کم وي
چې موږ ره وي خپل منلي
فرض ئي بولي که محرم وي
دچې مو خو بن ئي، نوخالد شي
که څه هم سپك کلم جم وي
پلوي چې ستاسي نه کا
مسلمان لکه پر چم وي
یه بې درده ورونو څو به
تاسي سم او نورناسم وي
دقدرت هوس مو کم کړي
دابه ستا سي لوي کرم وي
لږ په صف کي دملت شي
خود خواهي سراسر غم وي
دچو کیو په تقسم کي
به تر څو دغه ما تم وي
اقتدارته رسید و ته
د ین به څودستاسي چم وي
لږ څه بیر ته نظر و کړي
ځي به تیر دستاسي وار هم
یه دمرګه تجارو بس کړي
نور به ستړي وي په شمار هم

آخـرغـواړي څــه نيکبـــختو
چـــي و هـــي مفـتي کـــکري

چـي نـه خپله سره جـوړ شـــوي
نـــــه دبـــل منـــــي خـبري

ور کـــاوي چـــي دچـــاراشي
خـــود بـــه کـړي داســي و نزدي

کـــبرياڅ چـــي لـــه ويـــريم
پـــرون پـــري شـوډلي بېرې

پخـــــپل کور کي مو ځاي نه ؤ
لـــه نـــژدي خـوښ وي په ليري

چـايـو ګـام کــړه داګـام لار
څـــو ك راواوښـــتل پـــه تري

اوس نـــخري دپاچاهـــي کړي
ورانـــــوي ســـمي خـــبري

نـــه ئـــي ګرم ځـــکه مغروړو
درســـره چـــي دي لـــښکري

مګـــرواوري پـــه وطن مو
چـــي بـــل کـــړي اوردسري

دابـــه پاي ســـوزي دتاسو
پګـړي ګانـــي بر جــــوړي

دغه ورځ به مـو پردي شي
ورسره ستاسـي بازار هـم
يه دمرگ تجارو بـس کړي
نوربه ستړي وي په شمار هم

پيښور ۲۰ ميزان ۱۳۷۱

په دلویو فتحو برمه

په افغانه مجاهد ه ته پرون چې په قیـــام شـــوې
په جهاد اوسر ښښنه ته دواړو ورامـــام شـــوې
خـــوچې جام داقتداردي نـــن ترګوتوشـــوه عزیزه
هدفونو ته دي شا کړه هوســو نــو سره جام شـوې

ته پرون چې خپل ملت ته داپه بده ورځ په کـــارشـــوې
پـــه افـــغانه مجاهده دملت خـــپل افتـــخار شـــوې
دشهرت هوس اسیر کړې چې دې قوم ته هسې شـــاکړه
و کرسي ته ناختلي ته بـــې شـــهره شـــهر یـــار شوې

لوړیـــد ل دې عجـــیبه و رالـــویدل دې تر هغـــه هـــم
تـــرداتولو هدفـــوچې ته راضـــي پخپل مقام شـــوې
جنګ دجنـــګ دپاره نه وه داپـــرون چې ته په جنګ وې
نڼواتي تلې هر کور تـــــه ورته ګـــد ددین په ننګ وې

دصـــدیق پـــه صـــداقت دې دعمـــر په عدالت دې
خلك   تیرایستـــل خوبېتې ته تول فریب او هـــم نیرنګ وې
بـــاورو نه دې تول خام کړل حقیقت چې دې بنکاره شـــو
په اسلام ناآګاه وروره چې وې خام هغسې خـــام شوې

ماویل وري به تاشکند ته داجهاد او بیداري هم
راژوندي به کړي یادونه د مسلم او بخاري هم
مگر تاچي په کابل کي داسلام سرچینه وکړل
نه دي کړي په تاریخ کي کلیوال او بازاري هم
ته به بل وطن ته څه وړي داسلام په نامه ورورره !
چي پخپل وطن کي خپله مخالف دپاك اسلام شوي
په اسلام باندي ځان پوکړه پریږده چوراوورروژني
دواکو شاته ولاړني څو به کړي ته لیار و هني
وروره کو مي خواروان شوي که جنډي دي کړي غلطي
دشهید پیغام همدا وه چي تړي دي ور ته زني ؟
تادکور خوله کي په وینو پرون وساته پیغام خپل
نن دکورپه غاړه ولي ته دښمن دخپل مرا م شوي
نن چي ورځ دستا دکار ده واکمني ده اقتدار ده
دامظلوم ملت له تانه نو عدو په انتظار ده
ته دځان او خپلو غم کي هسي پریو تلي گرم
چي دشاه او شاقلیانو دي بد تره هم دربارده
نه ئي گرم که هیروي نن داسلت په څیرنورو
چي دشاه په شان ئي ته هم په اوبو باندي آرام شوي

چي داَب اودعــزت ۆ آدي تـهـول خــپه خپــه کړل

چي په څه شي دي لاس بر شــو آدي ټول کپــه کپه کړل

تا ته ســترګي دوطـــن وي تاته هـيلي دملـت وي

تا خــوداو هـــفه واړه آشـــنا واړه ســرچپه کړل

يه دلــويــو فتــحو بر مه يه دســرو لښــکرو مرګــه

تا ګټـلي نوم بربادکړ ليو ني شوي که سر سام شوي

سلواغــه د ۱۳۷۱ کا بل

داوختو نه به هم بل شي

مجـاهده داوختــو نه به هــم بل
دشهيد دارمــانو غـوتي به كــل شي
هر قدم چي ئي شهـيد لو يږي په مينه
راټـرڅدي به دمقصـود هـغه مـنزل شي
دغه شپه به خداي سبا كاورځ به راشي
دغليـم داميـدو څـراغ بـه گـل شي
لكه ورك چي نن داود، ترك ، امـين شول
ورك به داپردي فو څو نه دكابل ځمـي
ديتـيم ماتـي سلكـي به غلـيم مات كا
دادلاس وتـي كابـل بـه مـي بيا خپل شي

ميزان ١٣٦٤ پيښور

خلك خام شول

لويه خدايه چي دچاپسي مي پل شو
که ولي دزماني و ماته غل شو
ماوي ګام په ګام به ځو سره بطحاته
يارزماچي : ....
تريخ عمل ئي دشعار شيريني دل کړه
حلق مي تريخ په بد عهدي لکه زول شو
ماوي واك به ئي آغازدپاك اسلام شي
داسلام دپاره خپله اوس اجل شو
په تائيد دغلطيو تائيد اخلي
پدي فکر چي ورو ستي ژ هم اول شو
فکر ئي نه شي زما نه اوړي خپل اوړي
بيا به ژاړي دغلطو وخت بدل شو
ماته خداي رابرخه کړي سست ملګري
هريوپسي چي ولاړمه تنبل شو
زه پري تيرو تم تر پايه نه پو هيږم

خلک خام شول او که خام زما اټکل شو

چې اشخاص تر حده غټ شي قانون دود شي

ځکه اورنۍ د نفوذ دپاسه بل شو

چې قدرت دبد نهادو لاس ته ورشي

ځناور کنه داخل په کوم ځنګل شو

سل مې تیر شول پردا هسې پیلو مه

نوي لیاره شکاري اوږد زما منزل شو

دپرې سره پرې خبره نسیم مخکې

ځکه داپه جهادو نوکې افضل شو

چې مې دوست دې راته وائي نور یې بس کړه

داخلاص زمانه لاړه وقت دچل شو

خوزه کله دلویدلو سره لویږم

چه و ماته خپل عمل د لیاري مل شو

خپل کندهار چې هېر نکړې

لاړې چې ریاض ته ته ګرانه حجاز مخکې دې
ګوره په غوغاکې ئې داسفر چې هېر نکړې
شته ده پر یماني پکې رنګ ئې دفر قان واخله
ورک ئې ریالونه شه زیرو زور چې هېر نکړې
کله ملتزم کې چې دوه لاسه کچکول په لاس
ودرېږې دنیازپه دود ماوتر چې هېر نکړې
ته چې دمظلوم ملت هلته کې عرض ورانده کړې
شور کې دسلګیودې خپل ټبر چې هېر نکړې
اوښکې دحسرت چې دې ښکته په ګریوان شولې
ستا په ننګ یتیم زویه درپه در چې هېر نکړې
لاړچې شې حجازته ته سپین دآخرت کالې
واغوندې سبحان الله داآختر چې هېر نکړې
ورشه لرمیناته خو زما داسمعیل ذبیح
ګوره! په تنکې غړې تیزخنجر چې هېر نکړې
قصر که شیفر وینې زړه به ترې نه جګ ساتې
کړې که دجنت هوس داخطر چې هېر نکړې

تـــارانـــه پـــردي نـــه کـــادادريـــالـــو وطـــن
گوره په قصروکي يي خپل کندو چي هير نکړي
ته پـه عمر خورلس شـوي پـوه پـه بنواوبدو شه
گوره په هوس کي مـي ژير بشـر چي هـير نکړي
بـدچـي گرځي هـر يو ئي بيـلاييـل کتاب لـري
مـه خاره پردي عمـل خپل دفتر چي هير نکړي
سره او سپين دي سرو خوري مه خوره وه سرپسي
ورغ چي دميرو راشي سور سنگر چي هـير نکړي
کلـه که غـوغـاو ينـي جوړه دظـالم په کـور
ناسـت که زما سـر ته وي دااشر چي هـيرنکړي
سـري چي قـهر جني شـي ستر کي داري‌باب په چا
نيـسه دمظـلومو خوا لند محشر چي هير نکړي
کنـځي مظـلومان پـه تاليـري لـه در بـاره ځـه

....

خيـرکه ته خالـد نشـوي گـوره چي « ابي» نه شي
ورک دي شي بي ننگه زوي زوړند سر چي هـير نکړي
سل دشمـنان دوه کړه خـوکاردیـوه مخـکي کـړه
ووهـه باطـل مـگردانـظر چـي هـيرنـکړي

د ١٣٦٦ کال

دشهیدانو یاد

شل به تیر شي سل به نورهم دکلونو په حساب کي
داژوندي به واره نیست شي دمر کي په انقلاب کي
نه به زه وم نه به ته وي دژوندون په ځوانه خواکي
نوي خلك به وي وروره ددي دهر په رکاب کي
مګر ژوند او یاد به تل وي دشهیدآشنا که څه هم
په ظاهردخلکو پټ ده دقبرونو په حجاب کي

دپستي ژوند

په امید امید دحوروجنت به
تر لحده پر لګام کړم دمستي ژوند
په اسره داخرت به ئي فردوس کړم
که هر څو شي ګران دفقر دُنیستي ژوند
نه تیریږي ، مه ئي ژوند بو له «نهاده»
که تول عمرمي لحظه شي دپستي ژوند

ماچي دعاکړه مجاهدته لااسیریم

هوسیان مي دملت په ژوند قمار کا
خلکه ځکه په کابل باند زهیریم
پرنګیان راپورې خاندي چاره نشته
دبي درده رهبرانو سره ګیریم
دون همتومي په دین دنیا کړه خپله
زه ساده ئي غولیدلي په تکبیریم
کافران ئي ترخواکړي مسلم وژني
هر یو وائي دا جهاد زه ئي امیریم
که مي وژني ظالمان خو تاج به سرکا
هک ایران دتوجیه ګرو په تزویریم
مابي لیاري چي ونه سپاري رهبرته
ډولي زه رهبر دخپل مسیر یم
دچوکیو دهوس کانه ئي نه آوري
ستړي کړي زه بي ځایه خپل تفریریم
دملحدو عفوه وشوه په کرارشول
ماچي دعاکړه مجاهدته لااسیریم
قبا پوشه ظالمان به هم پرینږدم
هڅولي دي محشرته خپل ضمیریم

نه مي ويره نه اميد شته لدي واړو

باوري چي په قسمت دخپل تقديريم

چي مي خاموته بيا اعتماد ورکړ

بندپه دام کي زه بدبخت دخپل تدبيريم

اي د قصو ياره پام كړه

د واورينو غرو په سر چي   په تريخ كام دي قنډ په شاواي

په هوفيان او سوخته زاره   د اوړودي پنډ په شاواي

د اخستي قرض ....اوچت نرخ   غم د لاري اومنډ په شاواي

د پيچومي درانده باره   د خولودي ډنډ شاواي

د ناولي .... اوخولي خت   تپل شوي كنډ په شاواي

په تش جيب ....ليري ډاكترته   دي رنځور فرزند په شاواي

غم دوږوهم بهر كي   دتربور بسخند په شاواي

يادي بي اوبو سنگر ته   ديخي برغنډ په شاواي

كوردي دري ځله هوارواي   بي كوري دي ژوند په شاواي

فراري ياره په نيوكو

انقلاب ته سپوروسپكو

داسي ژبه پردي نوه

دخپل كام په بدي نوه

ته خبري خلك جهاد كا   چي وطن درته ازاد كا

ولي ته وربوري خاندي   خپله تيښته دي درياد كا

شوي ككري بلا خاوري   چي آزاد درته هيواد كا

سرئي لاس كي دي نيولي   څو ملت خلاص د الحاد كا

مجاهد دي په عزت مريّ   خداي دي روح دهغه ښاد كا

په عمل چي تري نه پس ئي   په تائيد ئي زړه اباد كا

بشه به حال هم دهغو شه چي حاصل ئي اعتماد کا
دشهید زیړي گوني ته ژوندي غبز دزنده باد کا
چي دبل دپاره سر خوري قدريي هر يو ادام زاد کا

اي دقصر يارهپام کړه
دي قيام ته احترام کړه
خاوري شوي پري څواني دي
قيمتي ئي قرباني دي.

۱۳٦۸
سنجد دره پروان

کابل به مي بيا خپل شي

مجاهده دا وختونه به هم بل شي
د شهيد دارمانو غوټي به گل شي
هر قدم چي ئي شهيد لويږي په مينه
رانږدي به د مقصود دغه منزل شي
دغه شپه به خداي سباکا ورځ به راشي
دغليم د اميدو ښراغ به گل شي
لکه ورك چي ترکي ببرك امين شول
ورك به دا پردي فوځونه دکابل شي
ديتم ماتي سلگي به غليم مات کا
دا د لاس وتي کابل به مي بيا خپل شي

د وطن د جدائی نه

ستا د شخو ښوکو جار شم ، ستا د غرونه سپیلنی شم
خوندی شوی ستا په غیږ یم ، د پردو د غلامی نه
ښکلوی دی هسک غرونه ، د پروین مخ په اسمان کی
می د مهر دی ښخیزی د شفق د میناگی نه
د واورین غرو غاړه کی دی ، د شغلن لمر د تیك لاندی
ښکاری پیغله پښتنه ده ، ښه شوی د ښادی نه
درانه غرونه دی جرگه دی ، وائی تره کړی دښمن ته
گواښ کا وځی پرچمیانو! د کابل د کلاگی نه
یم په تا کی زیږدلی ، پتیالی به درکی ژوند کړم
سر به ورکړم تیر به نشم ، زه په ژوند د ازادی نه
واورین غرونه دی خندا کا ، د غرور پر یرغلگرو
چی راغلی وتی نشی ، د شکست له رسوائی نه
ستا سیندونه په غوغا دی ، لکه وتی جلوسونه
سره بلا به ښنگه وځی، د ورپیښی تباهی نه
تند بادونه دی شنهیزی ،ته به وائی چت پکه شو
د افغان سترگه نه سوزی ، د بی رحمه بمباری نه
دك په ستورو دی اسمان دی ، ستا فضا ټوله رڼا ده
شپه دی ښکلی ده له ورځ نه ، جار د ستا د زیبائی نه
شغلن لمر دی په اسمان کی، نشه گوری ته به وائی
میلمنه حوره راغلی، د جنت له دنیاگی نه
شنی لمنی د سپین غر دی ، د واورینو ښوکو لاندی
وائی ناوی جوړه تن کړه، د واده له المارۍ نه
اوبه صافی، هوا صافه، خلك دی لا ترهغه صاف دی
نور به څه وایم وطنه، زه د ستا صفائی نه
په قومو کی دی اوچت کړم، په اسمان کی آوازه ده
ملتونه به رنگ واخلی، دافغان د قربانی نه

کمـون راغـی خـو غـریب ستا ، په خوله داسی گوزار ورکې
چـی بـه خلاص پکت دوارسا کړی، د نظام د بقالی نه
ورځ بـه را شی چی بـابـا تـه، له نژدی لاس په دعا شم
«آبـذره» بـه شـور ځـور شـی، زمـا د عـذر د زاری نه
وران وطـن بـه مـی آبـاد شـی، ترکستان به هم آزاد شی
مـایـوس نـه یمـه څـاونـده، زه د سـتا د خـدائی نـه
ژونـد می خیږ پس له مرگه، ما پخپله خاوره خبن کړی
رنځـیدلـی یمـه ډیـر زه، د وطـن لـه جـدائـی نـه
پروان سنجد دره عقرب ۱۳۶۸

عاقبت دسړی برم او باورخوری

چی په سرئی امین بولی آ دی سر خـوری
بی همته یـار پـه سـر دسـړی زر خـوری
چی په غولی دباور دی یار په کور خوری
کنه داچی په ځنگـل دی ځناور خـوری
په بدعهـده یـار حسـاب ددښمـن مکـړه
ددښمن ځنی رومبی تا پـه سنگـرخـوری
اعتماد چی په هـرکس او نـاکس کـاندی
خود په زړه به دخائن اشنا خنجـر خوری
خلك گوره دشعـار پـه دام کـی بنـد کـا
ملتونه نن په چـل بانـدی رهبـر خـوری
دشعـار پـه رنگینـی شـاهنشـاهـی کـا
شه روزی ئی پاچاهی چی په هـنر خـوری
په ماړه نس ستا دوری زوی چی غم خوری
په پالنگ دی شپه غمونه دمحشـر خـوری

بی لاری دی دبداصلو غوندی ستائی
په پاداش دی بیا حرمت دپیغمبر خوری

چی په خوائی نه ددین نه ددنیا شوم
دین دنیا می دامرشد اوس برابر خوري

داسلام په نامه خلك په ځان تهول کا
چی لاس برشی دچا مال او دچا سرخوری

شتمنی ئی دملت دکور حساب ده
بی حسابه څه دننه څه بهر خوری

رنګینی ئی دشعار چی نظرتت کړ
اوس دخپلو شعارو سره تهکر خوری

درباریانو که پرون په چل خوړلم ،
دا دنن یاران می ګوره په اشرخوری

کام به څه کړی داسلام نوم به هم بدکا
داسلام په نامه وینی دبشر خوری

هر شعار چی دعمل سره سر نخوری
عاقبت دسړی برم او باور خوری

غوربند ۱۳۶۸ عقرب

عبدالدینار خپه شو

حجاز ته ګو دادی وعده وه مکر چیری ولاړی؟
څکه خو ستانه د حرم کړی اقرار خپه شو

تهول منتظروو انتظار هم ستا وعدی څارلی
اوس چی د چل خبره راغله انتظار خپه شو

لاره خو تهوله تاپه ماتو قسمو ډکه کړه
«شای»ته خلك ګوری وائی شوی اتبارخپه شو

خامو وعدو که دی ملت په زړګی پوښ کړ خیر
چی مخ کولی ئی ورسره هغه ریبار خپه شو
رنځورملت چی دبکسګی کی خپل درمل لټول
په زهرو سر چی شو نن خود دغه بیمار خپه شو
چی دی ملت پدي دوکه او نور دی شا ورته کړه
ملت په څه پخلا کوی هغه شعار خپه شو
چی به ئی د وینو په قیمت د ستا شعار پاللو
په شا په څم ګوری اشنا هغه بیپار خپه شو
ستا د سپکی تورو شپو ته خو شامندکړی په څه؟
چی د نجات زیری کوی هغه سهار خپه شو
انتقاد ډیر ته به د کوم مرور زړ ی نیسی
چی ئی زغملی غلطی هغه ایثار خپه شو
پریده راځه یو حله بیا لار د حجاز ونیسه
وکړه وعده په کړی کار عبدالدینار خپه شو

زعیم جبری !؟

دا په سل رنګو کي ورك بد رنګ چي ویني
لا به ورك کړي پدي قوم کي د وفاء رنګ
چي په لفظ او په وعده ئي تول خطا کړو
بد مي ایسي خلکه څکه داشنا رنګ
اقتداره، زه دي جارشم که ته نوي
ورك وماته د روا اونا روا رنګ

چـــي تـول قــوم ته په غرور ئي شاكړه ورته
غليمان ىي په مخ كاږ ي خود د "شا " رنگ
و دښمــن ته ئي په ســلو رنــگو پـــر كړم
چـــي بدل ئي كـــر دخپلي مـــدعا رنـگ
شـــعارونه اميـدونه تـــول تــروته شــول
محـفـليـانو ته ئي چي فاش شو در يا رنگ
نږ رنگي مي له نفاقه ! زعـــيم چـــيري!؟
بي بـــارانه ځـكه زيــږ شي د گيـا رنـگ
پـــر نا پـــر دواړه پسخيږي شـعـــار يو دي
دلــتـــه ورك دي د ثـــواب او د گـــنـا رنگ
چـــا د پـــلار چـــا د ادي دوستان تول كړي
بــيــا په درواغو وركــوي د حزب الله رنگ
دا د بـــل تيمور اولاد دي مــلك به خرڅ كا
له نــفــاقــه ئي ښكاريــږي د ســودا رنگ
چي مـــلت مـــي هـــوسيان را تـــه اسير كا
بيــا كــه خيـږم فــايـده نه كا د جـفـا رنگ
سره بـــلا به خـــداي تبــا كا باك ئي مكړه
پـــدي قـــوم كـــي دمره شته ده د حيا رنگ
كــه بـــلا ده نـــو نــفــاق لــويــه بـــلاده
نــور بـــه خـــه پــوښتي له مانه د بلا رنگ
كـــه د ظـلـــم شـپه تياره ده باك يي نشته
د افــغـــان تـــوري اخســتـــي د ســبا رنگ

دا د غـــم ورځ به اخــتـر نه شي په درواغو
څــه کــه سره ګــرم دواړه لاســه په حنا رنګ

د مرشد درس

چې وطن ورنه سر غواړي او ســـر ساتي
لـــه دا هسي با سواده بي سواد ښه
هيڅ حساب په باغ و راغ د چـا ونـکړي
چې ميږونه ئې وي ښه هغه هيواد ښه
جـــنازي ســـتا د قصـر خـــوازي شـــوي
خود به نه آوري! د پلار مړو فرياد ښه
سر دي و خوري چې په سر يي خلك سر خوري
تـــــر دا هسي سره بي سره سواد ښه
پسپسکو مي د راز په نوم کام ست کړ
پـــيژنـــدلي مي ده دا ام الفساد ښه
چې د بل کور ته اور نه وړي خپله سوزي
د مسکو ځني ســـــــل ځله بلګراد ښه
ورونـــه وژني مجـــاهـد يم نه پـوهـيږي
شماله شخي د خپل ديـــــن په مراد ښه
سل توتي شوم دوست مي ورك کړ په جهان کي
مرشـــــد درس راته راکړي د عناد ښه
سور او تور مي چې يو بل ته لاس په لاس کا
له دا هســــــي آزادي نـــا آزاد ښه
يو مي نن بل مي سبا وژني فـرق نه کا
د ذليل ژونده په مرګ که شمه بناد ښه

د شهرت او دبدبې هوس اخستی

چې ایمان او اقتدار سره یو ځای شي
غریبان به خود سپاره د شام سفر کا

را تازه به د یثرب شي تیر یادونه
چې په ځان باندې رومبۍ په بل نظر کا

و کاغذ ته چې په تورو سلامي شي
سیف الله لقب هغو ته مولا ورکا

سپاهي د اسامه بیا خلیفه شي
څوك به تاج د تواضع هسې په سر کا؟

په عراق د گوډې اسپې ذمه اخلي
هغه هله ملتونه خپل رهبر کا

اقتدار چې یارانې کا تار په تار نو!
له نفاقه غوارې جوړ خپل او به خور کا

بې ایمانه اقتدار څوړند دیوال دی
هو بنیاران د داسې لارو نه ادر کا

د شهرت او دبدبې هوس اخستی،
به د هر چا نه ذلیل خدای په محشر کا

غلیمان یې د ملت په رنگ کې ورل کا
د عمر ځنې پوښتنه د عمر کا

چې پر مخ ورتو کړې لارې نه ئې وژنې
د ځانې غچ نه علي هسې گذر کا

د خوږ ژبو شـرمـخ زړو واکـمنانو
له شامتـه مـولا نـور هم در په درکا

بې حيا شوي

پـه سل خـوانه دي درانه او سپك جـلا كړل
اي بـې لـياري عـقدمـنه ته د چـا شوي
نـن د يـو، سبا د بل په ننګه زړه خـوري
اك ايـران يم پـه څـه مل په څه جلا شوې
په خوږه لاس په اوږه او په ترخه په مخه ښه ئې
خومره ښه شوه چي په بده ورځ رسوا شوي
کـه رژيـم وي کـه تنظيم وي پـکي ښر وي
پـه سره ورځ کـمـي وايه څرنګه په شا شوي
پـه کنځلو دي خـولـه كف كا ورتـه هسي
چي په جيب ئي درته لاس كړ په خندا شوي
چـي په مخكي ئـې چورليږي په نعمت ئې
پـه زحمت لکه بـريښـنا هسي فـنا شوي
نـه پـوهـيږم د چـا دوست د چا دښمن ئې
پـه درهم بـانـدي خفه او هم پخـلا شوي
د شـعار د پـردي لانـدي مصلحت خوري
گـنـه دا چـي نـه د ديـن نـه د دنيا شوي
بـې دليله خلك سـتا يـې هـم ئـې كنځي
د مطلب سـره اشـنا شـوي بې حـيا شوي